

Ο ολοκληρωτισμός του Πουτινισμού

Περιεχόμενα

Εισαγωγή

Επέκταση του NATO

Πόσο “πίεσε” το NATO τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης;

Η Μολδαβία

Λευκορωσία

Ο βομβαρδισμός του NATO στην Σερβία

Το θέμα της Ουκρανίας

Τα περί προφορικής συμφωνίας μη επέκτασης του NATO ανατολικά

Η περίπτωση της Κούβας

Η περίπτωση της Κύπρου

Βροχή από ψευδείς ειδήσεις

Ρωσία

Οι αγαθές σχέσεις της Ελλάδας με την Ρωσία

Σε τί κόσμο θέλουμε να ζήσουμε;

Εισαγωγή

Η κατάρρευση του Συμφώνου της Βαρσοβίας και η Γκλάσνοστ, ήταν που την δεκαετία του '90 έδωσε την αίσθηση στην ευημερούσα Δύση, ότι ο Ψυχρός Πόλεμος τελείωσε. Οι πόλεμοι πλέον δεν είχαν καμία σημασία και η μόνη επικράτηση ήταν αυτή του εμπορίου, των διεθνών ανταλλαγών και της ευημερίας. Μάλιστα η ίδια η Ευρώπη φρόντισε τελείως άστοχα πάνω σε αυτή τη θεώρηση όπως αποδείχθηκε, να εξαρτηθεί ενεργειακά από την Ρωσία, μια χώρα για την οποία, να μεν υπήρξε η αίσθηση μιας κάποιας δημοκρατικής πορείας, αλλά η πράξη έδειξε ότι στράφηκε αντί του παλαιού Κομμουνισμού στον ολοκληρωτισμό του Εθνικοσοσιαλισμού, με αποτέλεσμα να εξαρτάται η Ευρώπη ενεργειακά από τον ίδιο τον κυρίαρχο του Κρεμλίνου, πρώην πράκτορα (ή απλό γραφιά) της KGB, που είναι εκεί "δημοκρατικά" για 23 ήδη χρόνια και στις επεκτατικές διαθέσεις του.

Εν ολίγοις η Ευρώπη μέχρι στιγμής, τρέφει τον νέον Αδόλφο για να διαμορφώσει και να επεκτείνει τον ολοκληρωτισμό του σε ένα όλο και μεγαλύτερο υπερεθνικισμό εις βάρος της, που θα αυξηθεί και θα ελέγχει τις όμορες χώρες, όπως ήδη έχει υποστηρίξει πολλάκις, ελπίζοντας στην ιδέα μιας "Μεγάλης Ρωσίας".

Ο Πούτιν έδειξε ήδη τις βλέψεις του τόσο στην Γεωργία όσο και στο Αζερμπαϊτζάν, αμέσως όταν οι χώρες αυτές έδειξαν φιλοδυτικές τάσεις, και όταν κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε "δημοκρατικά" να ελέγξει την Ουκρανία όπως έχει κάνει ήδη στην Λευκορωσία, μετά την αποπομπή του πράκτορά του Γιανουκόβιτς, δημιούργησε προβλήματα, ενισχύοντας τον εθνικισμό ρωσόφιλων στην Ανατολική Ουκρανία, ενώ κατέλαβε παράνομα την Κριμαία με σκοπό να αποκτήσει όλη την Αζοφική και τον έλεγχο της Μαύρης Θάλασσας.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον για εμάς, είναι ο πόλεμος προπαγάνδας που είχε ξεκινήσει ήδη από πολύ νωρίς και συνίσταται σε οργανωμένο κυβερνοπόλεμο, με

προσπάθειες προφανώς πετυχημένες στην εκλογή του Τραμπ και στην επιτυχία του Brexit. Στην χρηματοδότηση και ενίσχυση εθνικιστικών κομμάτων και κινήσεων ακόμα και φιλοναζιστικών σε όλη την Ευρώπη και Αμερική, στην ενίσχυση όλων των θέσεων κάθε παλαβής θεώρησης, δηλαδή στην δημιουργία και ενίσχυση των θεωριών συνωμοσίας όπως της QAnon, τον αντιεμβολιασμό και γενικά κάθε αντιδημοκρατική και διασπαστική κίνηση που αποδυναμώνει την εμπιστοσύνη της Δύσης στην δημοκρατία, την επιστήμη, την ελευθερία του λόγου, δηλαδή τις βασικές της σταθερές. Αξίζει να περιδιαβεί κάποιος τις σχετικές αντιεμβολιαστικές σελίδες και θα διαπιστώσει ότι οι ίδιες σχεδόν προμόταραν τον Τραμπ, την αμφισβήτηση της πανδημίας και οι ίδιοι προμοτάρουν σήμερα τον Πούτιν, είναι δε κυρίως ακροδεξιές ή ακροαριστερές και πάντα αντιευρωπαϊκές.

Αξίζει να διαβαστεί η εκτενής Έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αποθηκευμένη εδώ. Σας παρουσιάζω μόνο μερικές από τις διαπιστώσεις της:

Τα στοιχεία δείχνουν ότι κακόβουλοι και αυταρχικοί ξένοι κρατικοί και μη κρατικοί παράγοντες, όπως η Ρωσία, η Κίνα και άλλοι, χρησιμοποιούν τη χειραγώγηση πληροφοριών και άλλες τακτικές παρέμβασης για να παρέμβουν στις δημοκρατικές διαδικασίες στην ΕΕ· λαμβάνοντας υπόψη ότι οι επιθέσεις αυτές, οι οποίες αποτελούν μέρος μιας στρατηγικής υβριδικού πολέμου και συνιστούν παραβίαση του διεθνούς δικαίου, παραπλανούν και εξαπατούν τους πολίτες και επηρεάζουν την εκλογική τους συμπεριφορά, ενισχύουν τις διχαστικές συζητήσεις, διαιρούν, πολώνουν και εκμεταλλεύονται τα τρωτά σημεία των κοινωνιών, προωθούν τη ρητορική μίσους, επιδεινώνουν την κατάσταση ευάλωτων ομάδων που είναι πιθανότερο να πέσουν θύματα παραπληροφόρησης, στρεβλώνουν την ακεραιότητα δημοκρατικών εκλογών και δημοψηφισμάτων, προκαλούν δυσπιστία στις εθνικές κυβερνήσεις, τις δημόσιες αρχές και τη φιλελεύθερη δημοκρατική τάξη και έχουν ως στόχο την αποσταθεροποίηση της ευρωπαϊκής δημοκρατίας και, ως εκ τούτου, συνιστούν σοβαρή απειλή για την ασφάλεια και την κυριαρχία της ΕΕ·

...

το Αζερμπαϊτζάν, η Κίνα, η Τουρκία και η Ρωσία, μεταξύ άλλων, έχουν στοχεύσει δημοσιογράφους και αντιφρονούντες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως συνέβη στην περίπτωση του Αζέρου μπλόγκερ και προσωπικότητας της αντιπολίτευσης Mahammad Mirzali στη Νάντη και του Τούρκου δημοσιογράφου Erk Acarer στο Βερολίνο·

..

πολλοί πωλητές καταχωρισμένοι στην ΕΕ πωλούν μη γνήσιες επιδοκημασίες, ακολούθους, σχόλια και αναδημοσιεύσεις σε οποιονδήποτε παράγοντα επιθυμεί να ενισχύσει τεχνητά την προβολή του στο διαδίκτυο· λαμβάνοντας υπόψη ότι είναι αδύνατο να εντοπιστούν νόμιμες χρήσεις των εν λόγω υπηρεσιών, ενώ οι επιβλαβείς χρήσεις περιλαμβάνουν τη χειραγώγηση των εκλογών, την προώθηση απατών και άλλων δημοκρατικών διαδικασιών, τη δημοσίευση αρνητικών αξιολογήσεων προϊόντων των ανταγωνιστών, την εξαπάτηση διαφημιστών και τη δημιουργία ψευδούς κοινού που χρησιμοποιείται για τη διαμόρφωση της συζήτησης, για προσωπικές επιθέσεις και την τεχνητή διόγκωση ορισμένων απόψεων που δεν θα λάμβαναν καμία προσοχή σε άλλη περίπτωση· λαμβάνοντας υπόψη ότι ξένα καθεστώτα, όπως η Ρωσία και η Κίνα, χρησιμοποιούν αυτά τα διαδικτυακά εργαλεία σε μαζική κλίμακα για να επηρεάσουν τον δημόσιο διάλογο στις ευρωπαϊκές χώρες· λαμβάνοντας υπόψη ότι η παραπληροφόρηση μπορεί να αποσταθεροποιήσει την ευρωπαϊκή δημοκρατία·

...

η Ρωσία, η Κίνα και άλλα αυταρχικά καθεστώτα έχουν διοχετεύσει πάνω από 300 εκατομμύρια δολάρια ΗΠΑ σε 33 χώρες για να παρέμβουν σε δημοκρατικές διαδικασίες, ενώ άλλοι παράγοντες, όπως το Ιράν και η Βενεζουέλα, από τη Μέση Ανατολή και την αμερικανική ακροδεξιά, έχουν επίσης συμμετάσχει σε συγκεκριμένη χρηματοδότηση· λαμβάνοντας υπόψη ότι η τάση αυτή επιταχύνεται σαφώς· λαμβάνοντας υπόψη ότι οι μισές από τις υποθέσεις αυτές αφορούν ενέργειες της Ρωσίας στην Ευρώπη· λαμβάνοντας υπόψη ότι η διαφθορά και η παράνομη νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες αποτελούν μια πηγή πολιτικής χρηματοδότησης από αυταρχικές τρίτες χώρες·

.....

η Ρωσία επιδιώκει επαφές με κόμματα, προσωπικότητες και κινήματα προκειμένου να χρησιμοποιήσει παράγοντες εντός των θεσμικών οργάνων της ΕΕ για να νομιμοποιήσει τις ρωσικές θέσεις και τις πληρεξούσιες κυβερνήσεις, να ασκήσει πιέσεις για την άρση κυρώσεων και να μετριάσει τις συνέπειες της διεθνούς απομόνωσης· λαμβάνοντας υπόψη ότι κόμματα όπως το αυστριακό

Freiheitliche Partei Österreichs, το γαλλικό *Rassemblement National* και η ιταλική *Lega Nord* έχουν υπογράψει συμφωνίες συνεργασίας με το κόμμα της Ενωμένης Ρωσίας του Ρώσου Προέδρου Vladimir Putin και τώρα αντιμετωπίζουν καταγγελίες από τα μέσα ενημέρωσης ότι είναι πρόθυμα να αποδεχθούν πολιτική χρηματοδότηση από τη Ρωσία· λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με πληροφορίες, άλλα ευρωπαϊκά κόμματα, όπως το γερμανικό *Alternative für Deutschland (AfD)*, το ουγγρικό *Fidesz* και το *Jobbik*, και το Κόμμα *Brexit* στο Ηνωμένο Βασίλειο, έχουν επίσης στενή επαφή με το Κρεμλίνο, ενώ το *AfD* και το *Jobbik* έχουν επίσης εργαστεί ως αυτόκλητοι «εκλογικοί παρατηρητές» σε ελεγχόμενες από το Κρεμλίνο εκλογές, για παράδειγμα στο Ντονέσκ και το Λουγκάνσκ στην ανατολική Ουκρανία, για την παρακολούθηση και τη νομιμοποίηση των εκλογών που διεξάγονται υπό την αιγίδα της Ρωσίας· λαμβάνοντας υπόψη ότι τα πορίσματα σχετικά με τις στενές και τακτικές επαφές μεταξύ Ρώσων αξιωματούχων και εκπροσώπων μιας ομάδας Καταλανών οπαδών της απόσχισης στην Ισπανία, καθώς και μεταξύ Ρώσων αξιωματούχων και του μεγαλύτερου ιδιωτικού χορηγού της εκστρατείας υπέρ της αποχώρησης στο δημοψήφισμα για το *Brexit*, απαιτούν διεξοδική έρευνα και αποτελούν μέρος της ευρύτερης στρατηγικής της Ρωσίας να αξιοποιεί κάθε ευκαιρία χειραγώγησης του λόγου προκειμένου να προωθεί την αποσταθεροποίηση·

...

διάφοροι κρατικοί φορείς, όπως η ρωσική, η κινεζική και, σε μικρότερο βαθμό, η τουρκική κυβέρνηση, προσπαθούν να αυξήσουν την επιρροή τους δημιουργώντας και χρησιμοποιώντας πολιτιστικά, εκπαιδευτικά (π.χ. μέσω επιχορηγήσεων και υποτροφιών) και θρησκευτικά ιδρύματα σε όλα τα κράτη μέλη, σε μια στρατηγική προσπάθεια αποσταθεροποίησης της ευρωπαϊκής δημοκρατίας και επέκτασης του ελέγχου στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη· λαμβάνοντας υπόψη ότι η εικαζόμενη δυσχερής κατάσταση της εθνικής της μειονότητας έχει χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν από τη Ρωσία ως δικαιολογία για άμεσες επεμβάσεις σε τρίτες χώρες·

.....

υπάρχουν στοιχεία για ρωσικές παρεμβάσεις και χειραγώγηση των πληροφοριών στο διαδίκτυο σε πολλές φιλελεύθερες δημοκρατίες ανά τον κόσμο, μεταξύ των οποίων το δημοψήφισμα για το *Brexit* στο Ηνωμένο Βασίλειο και οι προεδρικές εκλογές στη Γαλλία και τις ΗΠΑ, και έμπρακτη στήριξη σε εξτρεμιστικά,

λαϊκιστικά, αντιευρωπαϊκά κόμματα και ορισμένα άλλα κόμματα και άτομα σε ολόκληρη την Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Αυστρίας· λαμβάνοντας υπόψη ότι απαιτείται περισσότερη στήριξη σε έρευνα και εκπαίδευση προκειμένου να κατανοηθεί η ακριβής επιρροή των εξωτερικών παρεμβάσεων σε συγκεκριμένα γεγονότα, όπως το Brexit και η εκλογή του προέδρου Trump το 2016·

Δεν αναφέρεται σε αντίστοιχα ελληνικά κόμματα ή οργανώσεις, αλλά και στην χώρα μας υπάρχουν έντονες φιλορωσικές τάσεις, που με το ξέσπασμα του πολέμου, ακόμα και να ήταν εν υπνώσει, πλέον φάνηκαν καθαρά. Περιλαμβάνουν όλα τα ακροδεξιά κόμματα και μορφώματα, όλες σχεδόν τις αριστερές τάσεις (πλην της ΟΑΚΚΕ), που αν και ψελλίζουν όταν αναγκαστούν κατά της εισβολής, όλα τα ρίχνουν στην Δύση. Επιπλέον πολλές μονές, γέροντες κ.λπ. που είδαμε να δραστηριοποιούνται και στον αντιεμβολιασμό. Σημαντικό ποσοστό της ιεραρχίας της Εκκλησίας και μονές του Αγίου Όρους, και γενικά όλες αυτές τις φωνές που είχαμε ήδη συνηθίσει να ακούμε κατά των εμβολίων της μάσκας κλπ, αυτών που αρνούνται για την χώρα μας οποιασδήποτε συμμετοχής σχεδόν σε οτιδήποτε στον ανήθικο αυτό πόλεμο, εκτός ίσως από φάρμακα και “σταφίδες”, προβάλλουν τέλος όλη την πουτινική προπαγάνδα σαν την μοναδική αλήθεια, ενώ οτιδήποτε άλλο είναι κατευθυνόμενο από “μυστηριώδη κέντρα”. Μάλιστα μάθαμε κάποια στιγμή ότι την όλη ενορχήστρωση στην χώρα μας την είχε διευθετήσει ο ολιγάρχης Konstantin Malofeyev, που μέσω του δημοσιογραφικού ομίλου Tsargrad και του ιδρύματος fund Marshall Capital Partners, χρηματοδοτούσε εκτός από παραστρατιωτικές οργανώσεις στην Ουκρανία, και δημοσιογράφους ή οργανισμούς σε Ελλάδα και Βουλγαρία. Στην χώρα μας αυτό έγινε κυρίως μέσω του δικτύου Hellasnet με πλήθος περιφερειακών σταθμών και κεντρικό κανάλι το Attica TV.

Βέβαια σε έναν πόλεμο, η αλήθεια εκ των πραγμάτων πλήττεται και από τους δύο εμπλεκόμενους, και το να βρει κανείς την άκρη είναι ένα θέμα, μόνο που έχουμε από την μία μόνο μεριά έναν αριστοτέχνη της προπαγάνδας που ελέγχει πολλά όπως είδαμε μέσα, περιφερειακά μεν, που κάνουν πολύ θόρυβο δε, ενώ η αξιοπιστία της Ρωσίας καταβαραθρώθηκε εξ αρχής όταν ο ίδιος ο δικτάτορας Πούτιν μιλούσε για ειρήνη και ότι δεν θέλει πόλεμο, ενώ η εκπρόσωπος του υπουργείου εξωτερικών Ζαχάροβα, κορόιδευε τις δυτικές μυστικές υπηρεσίες που είχαν διαρρεύσει και επέμεναν για επικείμενη εισβολή, όλα αυτά λίγες μέρες και ώρες πριν την ίδια την εισβολή, ψευδόμενοι μπροστά σε όλη την διεθνή

κοινότητα. Επιπλέον η ρωσική προπαγάνδα ακολουθώντας την οργουελική μέθοδο, και με περισσό θράσος, αλλάζει το νόημα των λέξεων, καλώντας την εισβολή σαν “ειδική επιχείρηση” και μάλιστα “απελευθέρωσης” των Ουκρανών, τακτική και ορολογία που υιοθέτησε και ο γνωστός “Έλληνας” διεθνολόγος κος Μάζης που ήταν και εκπαιδευτής σε στρατιωτικές σχολές, βάζοντας μας σε απορία στο πόσο πράκτορες του Putin έχουν διεισδύσει στον ίδιο τον στρατό της χώρας. Αντίστοιχα ο Υπεξ Σεργκέι Λαβρόφ με περίσσιο θράσος είπε: « Δεν σχεδιάζουμε να επιτεθούμε σε άλλες χώρες. Άλλωστε ούτε στην Ουκρανία επιτεθήκαμε ». Από την άλλη έχουμε έναν λαό που είναι σε άμυνα στην εισβολή μιας μεγαλύτερης χώρας και μάλιστα συμμετέχουν στην άμυνα αυτή και πολλοί ρωσόφωνοι, όπως ο δήμαρχος και ο κόσμος της Οδησσού. Αυτό σημαίνει ότι η ανέξοδη επίκληση στην ειρήνη από τους σύγχρονους πουργουάδες, είναι άστοχη για να μην πω υποβολιμαία, γιατί ο αμυνόμενος σε αυτές τις συνθήκες, τι μπορεί να κάνει για την ειρήνη εκτός από το να παραδοθεί; Η επίκληση στην ειρήνη γίνεται πριν ξεκινήσει ο πόλεμος, πριν ξεκινήσει η επίθεση. Όταν ο βιαστής βιάζει, δεν επικαλείσαι την ειρήνη ή τον έρωτα, αλλά το σταμάτημα του βιαστή, την τιμωρία του, και την βοήθεια στον βιασμένο να συνέλθει.

Ας δούμε κάποιες από τις δικαιολογίες της εισβολής που αναφέρονται:

Η περίφημη ιμπεριαλιστική επέκταση εις βάρος της Ρωσίας.

Εδώ αξίζει να δούμε τις σχετικές δηλώσεις του Πούτιν που περιλαμβάνουν και την γνώμη του ίδιου του Πούτιν για την δημοκρατία:

“η δημοκρατία είναι η δύναμη της πλειοψηφίας, υπό το πρίσμα των συμφερόντων και των απόψεων της μειοψηφίας”

σε έναν λόγο του που στην συνέχεια κατηγορεί τους άλλους για επέκταση, μόνο που αυτό είναι που θα κάνει αργότερα ο ίδιος. Ο ίδιος έχει δηλώσει επίσης αλλού ότι η δυτικού τύπου δημοκρατία δεν κάνει για τους Ρώσους.

Επειδή μια πρόχειρη αντιμετώπιση δικαιώνει αυτόν που θεωρείται ότι βρίσκεται σε δίκιο σε σχέση με μια κατάσταση, θα πρέπει να δούμε τι σημαίνει θεσμός και τι σημασία έχουν οι θεσμοί για την ειρήνη σε μια κοινωνία.

Ο νόμος είναι σαφώς το βασικό όργανο του αδύνατου να αντιμετωπίσει τον δυνατό, όταν αυτός τον βλάπτει. Δεν έχει άλλη δυνατότητα, αφού αν

αντιπαρατεθεί μαζί του, λόγω διαφοράς δυνατοτήτων θα χάσει. Με τον νόμο λοιπόν μπορεί να βρει το δίκιο του, φθάνει ο νόμος να τον καλύπτει, δηλαδή να είναι σωστός για τα συμφέροντα της κοινωνίας σαν σύνολο και όχι του δυνατού. Φυσικά οι δυνατοί προσπαθούν να φέρουν τους νόμους με το μέρος τους για να κερδίσουν περισσότερα και εκεί η κοινωνία πρέπει να αντιδράσει. Αυτό είναι το πλεονέκτημα της δημοκρατίας, αλλά και η αχίλλειος πτέρνα της, γιατί αυτό σημαίνει ότι οι πολίτες πρέπει να έχουν γνώση, διάκριση και να είναι και σε εγρήγορση. Αν όμως υπάρχει ένας κακός νόμος ή ο νόμος δεν τηρείται, οφείλει με νόμιμα μέσα να ζητήσει την επιβολή αν δεν τηρείται ή την αλλαγή του αν δημιουργεί προβλήματα στην κοινωνία.

Πως καθορίζεται ένας νόμος ως κακός; Μα από τα έργα που αποφέρει, αν είναι υπέρ ή κατά της κοινωνίας, και φυσικά με την διαβούλευση. Αν κάποιος θεωρεί καλώς ή κακώς ότι ένας νόμος σε μια ευνομούμενη και δημοκρατική πολιτεία είναι λάθος και παίρνει τα όπλα για να τον ανατρέψει, τότε έχουμε πρόβλημα, έχουμε τρομοκρατία, έχουμε εκτροπή ακόμα και να έχει δίκιο. Αν χρησιμοποιεί την ίδια λογική που υποτίθεται αρνείται και θέλει να καταργήσει, τότε είναι υποκριτής και απλά θέλει να αλλάξει τον αφέντη.

Το ότι υπήρχε σχεδιασμός από την Ρωσία για τον διαμελισμό της Ουκρανίας, το ξέρουμε από τα παπαγαλάκια της προπαγάνδας της από το 2014, αμέσως μετά την πορτοκαλί επανάσταση και την συνέχεια της, το Euromaidan, που έγινε κατανοητό ότι οι περισσότεροι στην Ουκρανία, ειδικά οι νέοι, ήθελαν διακαώς μια ευρωπαϊκή προοπτική για την χώρα τους μακριά από την Ρωσία, κάτι που δεν άρεσε στον Πούτιν.

Υπάρχει ευρεία κατηγορία από τους φιλορώσους απολογητές, φυσικά χωρίς στοιχεία, ότι οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, ήταν αυτές που ανέτρεψαν τον Γιανουκόβιτς, την στιγμή που υπήρχε παλλαϊκή εξέγερση για τρεις και πλέον μήνες μέσα στον χειμώνα στους δρόμους κάτω από τα πυρά των ελεύθερων σκοπευτών, που ζητούσαν την ένωση με την Ευρώπη.

Εδώ θα έρθουμε σε μία άλλη παρανόηση που οι θεωρίες συνωμοσίας την έχουν κάνει τόσο έντονη ως να είναι η μόνη αληθής. Από τότε που δημιουργήθηκαν οι πρώτες αυτοκρατορίες ή κράτη στην Γη, υπάρχουν πάντα μυστικές και υπόγειες προσπάθειες επηρεασμού από την κάθε χώρα, σε όλες τις άλλες. Αυτό αποδίδει φυσικά ανάλογα με την πραγματική ισχύ ή την διπλωματική δύναμη που έχει το κάθε κράτος. Όσο όμως κάποιες κυβερνήσεις της Δύσης ήθελαν να ενισχύσουν και

ίσως ενίσχυσαν την διάθεση για εκδημοκρατισμό στην Ουκρανία (τι μεγάλο πρόβλημα άραγε;), άλλο τόσο η Ρωσία ενίσχυε τον Γιανουκόβιτς ενώ ταυτόχρονα προσπάθησε και δημιούργησε εθνικιστικό αποσχιστικό κίνημα στην Ανατολική Ουκρανία, οδηγώντας την χώρα σε εμφύλιο πόλεμο. Ότι όμως και να κάνει η οποιαδήποτε ξένη δύναμη για να επηρεάσει μια κοινωνία ή ένα κράτος, αν δεν υπάρχει το αντίστοιχο υπόβαθρο στην χώρα αυτή, δεν έχει νόημα, όπως δεν έχει νόημα και η επίκληση φανταστικών ή μη επηρεασμών που ούτως ή άλλως δεν φαίνονται εύκολα και θα αποδειχθούν αργότερα από την Ιστορία.

Και ερχόμαστε τώρα στο ερώτημα, τί ήθελε πραγματικά η ίδια η κοινωνία των Ουκρανών;

Αυτό το απέδειξε η νεολαία του Κιέβου, που για έναν ολόκληρο παγωμένο χειμώνα ήταν στους δρόμους, διαμαρτυρόμενη ειρηνικά με ένα ξεκάθαρο σύνθημα: **την ένωση με την Ευρώπη**, όταν διαπίστωσαν ότι ο Γιανουκόβιτς τους κορόιδεψε και αντί την υπογραφή για την έναρξη της ενταξιακής πορείας στην Ευρώπη, έκλεισε συμφωνίες με τον Πούτιν, δένοντας όλο και περισσότερο την οικονομία της χώρας στην Ρωσία, απομακρύνοντας την από την ευημερία μιας ευταξίας. Το έδειξαν ακόμα και αντιμετωπίζοντας ελεύθερους σκοπευτές που τους σκότωναν αδιάκριτα στην εξέλιξη του Γιανουκόβιτς σε δικτάτορα. Το ντοκιμαντέρ Winter on Fire, δείχνει όλη αυτή την ηρωική θέληση και προσπάθεια και φυσικά αν δεν το ήθελαν οι ίδιοι, κανένας ξένος πράκτορας δεν θα έβγαζε με το ζόρι τόσο κόσμο στο κρύο για τρεις και μήνες. Το έδειξαν τέλος οι μεταγενέστερες εκλογές, που όλες έβγαλαν φιλοευρωπαϊκές κυβερνήσεις.

Απειλούσε η Ουκρανία την Ρωσία

Εδώ αναρωτιέται κάποιος αν πρέπει να γελάσει ή να κλάψει. Τι για πυρηνικά και χημικά ακούσαμε σε μια χώρα, που η ίδια αυτοβούλως κατέστρεψε το πυρηνικό της οπλοστάσιο, όταν η Ρωσία υπέγραψε εγγυώμενη για την ανεξαρτησία της και την εδαφική της ακεραιότητα, κάτι που τελικά το έκανε κουρελόχαρτο η ίδια η Ρωσία.

Το μόνο που φοβάται ο Πούτιν από την Ουκρανία, είναι η δημοκρατική της πορεία. Ένας τόσο συγγενείς λαός, αν μπορέσει να ευημερήσει μέσω της δημοκρατίας και της ανοικτής κοινωνίας, είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος γιατί θα διασπείρει τον δημοκρατικό ιό της ελευθερίας και στην ίδια την Ρωσία, κάτι που για τον δικτάτορα είναι απαράδεκτο.

Επέκταση του ΝΑΤΟ

Το πρόβλημα που έχουν να αντιμετωπίσουν τα παπαγαλάκια είναι ότι μια ακμάζουσα πολιτεία ή κοινωνία, ή σύνολο τέτοιων κοινωνιών, που έχει καλώς ή κακώς παγκόσμια αίγλη, δεν χρειάζεται να επεκταθεί, δεν χρειάζεται καν να διαφημιστεί, αντίθετα συνήθως περιχαρακώνεται για να κρατήσει τα προνόμιά της. Το ποιες είναι αυτές οι χώρες, φαίνονται από τα караβάνια των μεταναστών. Είναι οι χώρες που ευημερούν και αυτές που υπάρχουν δουλειές, που υπάρχει ελευθερία στην έκφραση και την δημιουργία, υπάρχει δημοκρατία, αυτές που στέλνουν τα παιδιά τους να μορφωθούν και αυτές που χαίρονται να επισκέπτονται και να κλείνουν δουλειές.

Είναι αυτές χώρες τέλειες και δεν έχουν φτωχούς ή προβλήματα; Όχι, δεν υπάρχει τέλεια χώρα και αν υπάρχει ας μας την υποδείξουν. Αλλά η κοινωνία δείχνει ξεκάθαρα την προτίμησή της, σε αντίθεση με τα παπαγαλάκια που φάχνουν την κάθε τους ατέλεια να την κάνουν επιστήμη, ξεχνώντας ότι δεν υπάρχουν και πολλές εναλλακτικές λύσεις ελευθερίας. Κανένας από τους υποστηρικτές του Πούτιν δεν θα ήθελε να ζει στην Ρωσία, άσε που λόγω του αυξημένου εθνικισμού και φασισμού ο κάθε ξένος θα έχει και όλο και πιο αυξημένα προβλήματα. Στο κάτω κάτω της γραφής, ας μας δείξουν ποια είναι αυτή η τέλεια χώρα να την συγκρίνουμε.

Έτσι παρά την δημοφιλία και την ευρεία πέραση της ιδέας στη χώρα μας, ενός ιμπεριαλιστικού ΝΑΤΟ που συνέχεια επεκτείνεται, έχουμε συγκεκριμένα θέματα που δείχνουν ότι πρώτον το ΝΑΤΟ μέχρι και την εισβολή στην Ουκρανία ήταν ουσιαστικά νεκρό και η ίδια η εισβολή είναι αυτή που το ζωντάνεψε, και δεύτερον ότι οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, δείχνουν πολύ περισσότερο φιλονατοϊκό ζήλο, από ότι το ίδιο το ΝΑΤΟ να τους ενσωματώσει. Άλλωστε από πλευράς ΝΑΤΟ υπήρχε άρνηση να συζητηθεί το θέμα της Ουκρανίας πριν το 2028, παρά την ένταξη της απαίτησης αυτής στο σύνταγμά της.

Πόσο “πίεσε” το ΝΑΤΟ τις χώρες

της Ανατολικής Ευρώπης;

Όλες οι χώρες μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, επειδή αισθανόντουσαν εχθρικά προς την Ρωσία, οι περισσότερες ήδη είχαν βιώσει την ρωσική μπότα σε κάθε προσπάθεια που έκαναν για να απελευθερωθούν, όλες εκτός από ελάχιστες, εντάχθηκαν με σπουδή στο NATO και την Ευρωπαϊκή Ένωση, με περισσότερο κέφι και διάθεση από όση είχε η ίδια η Ένωση να τους περιλάβει, αμέσως μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Αυτό δεν σημαίνει ότι έγιναν από την μια μέρα στην άλλη δημοκράτες. Το παλαιό καθεστώς τους κληρονόμησε πολλά κουσούρια και η δημοκρατία δεν είναι ούτε απλή ούτε εύκολη υπόθεση. Και ναι στην Ουκρανία όπως και σε κάθε χώρα υπάρχουν νεοναζί, ακόμα και στην Ελλάδα. Είναι προφανές όμως ότι σε αντίστιξη με το καθεστώς υποτέλειας που είχαν, αλλά και με τον αυξανόμενο νέο εθνικισμό του Πούτιν, αισθάνονται πιο ελεύθερα και καλύτερα με την Ευρώπη, παρά με τον ολοκληρωτισμό των Ρώσων και είναι προφανές ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί αυτό σαν επέκταση και μάλιστα ιμπεριαλιστική της Δύσης, αλλά σαν αποτέλεσμα μιας λάθος κατάστασης της ρωσικής αρκούδας, που πάει να ξαναδείξει τα νύχια της με νέο προσωπείο και οι περισσότερες χώρες, πρόλαβαν σε μία μικρή χειμερία νάρκη της να σταθούν στα πόδια τους.

Οι χώρες της Βαλτικής, Η Εσθονία, Λετονία και η Λιθουανία, η Πολωνία, η Τσεχία, η Ουγγαρία, η Σλοβακία, η Κροατία, η Βοσνία, το Μαυροβούνιο, τα Σκόπια, η Βουλγαρία, και η Ρουμανία προσπάθησαν με σπουδή να μπουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO. Οι περισσότερες έχουν μετρήσει ήδη πολλούς νεκρούς από την τραγική τους εμπειρία να ζήσουν στην σκιά της ρωσικής επιβολής και προφανώς δεν θέλουν να το ξαναζήσουν, ενώ προτιμούν να ζουν με ένα δυτικότροπο τρόπο ζωής που δίνει ελευθερία.

Και αυτό είναι η δυνατότητα να έχουν οι χώρες δημοκρατία και αυτοδιάθεση. Άλλωστε τι δυνατότητες έχει μια μικρή χώρα που βρίσκεται στην σκιά ενός επιθετικού γίγαντα; Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι συμμαχίες για να εξασφαλίσει την ανεξαρτησία της και αυτό έκαναν όλες αυτές, ειδάλλως θα είχαν τον φόβο να έχουν και αυτές την τύχη της Ουκρανίας.

Ας δούμε τι έπαθαν οι όμορες χώρες που δεν πρόλαβαν.

Η Μολδαβία

Μικρή χώρα που έχει προσπαθήσει ήδη να μπει και στον ΝΑΤΟ και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά δεν τα έχει καταφέρει λόγω της ασταθούς πολιτικής κατάστασης και της εκτεταμένης διαφθοράς. Η διάθεση του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού είναι η ένωσή της με την Ρουμανία, που θα λύσει αυτόματα το πρόβλημα των συμμαχιών και της ΕΕ. Να σημειωθεί ότι με πραξικοπηματικό τρόπο η σαν αντίδραση σε αυτή την πορεία, η Ρωσία της έχει αποσπάσει ήδη την Υπερδνειστερία, με παρόμοιο τρόπο που προσπαθεί τώρα για το Ντομπάς, η Μολδαβία όμως δεν είχε τον στρατό και την δύναμη για να αντιδράσει και η Δύση κακώς, έκανε τα στραβά μάτια μπροστά στην ενεργειακή της εξάρτηση από την Ρωσία, όπως έκανε και με την Κριμαία.

Λευκορωσία

Η **Λευκορωσία** έχει από το 1994 και από ότι φαίνεται ισοβίως ως μοναδικό πρόεδρο τον φιλορώσο Αλεξάντερ Λουκασένκο, που κατηγορείται για νοθεία στις εκλογές και που τα ποσοστά που παίρνει στις αμφίβολης ποιότητας εκλογές που έχει κάνει είναι μυθικά, 80-90%. Φυσικά όσοι είναι ηγέτες της αντιπολίτευσης ή ακτιβιστές, είναι ή στην φυλακή ή σε γειτονικές χώρες. Οι τελευταίες γνωστές σε όλους πράξεις που δείχνουν τον ολοκληρωτισμό και το θράσος του καθεστώτος Λουκασένκο, είναι η σύλληψη του δημοσιογράφου ακτιβιστή Ρόμαν Προτάσεβιτς με αεροπειρατεία, αλλά και η πρόσκληση παρανόμων μεταναστών, για να δημιουργήσει πρόβλημα στα σύνορα με την Πολωνία και την Λιθουανία, δηλαδή την Ευρώπη, προφανώς σε συνεννόηση με Πούτιν και Ερντογάν.

Ο βομβαρδισμός του ΝΑΤΟ στην Σερβία

Η **Σερβία** δεν είναι όμορη με την Ρωσία, και με τον Τίτο είχε μια διαφορετική πορεία από τις υπόλοιπες, για αυτό τον λόγο και πιο φιλική με αυτήν. Μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και ενώ υποτίθεται θα έκανε ένα ομόσπονδο κράτος, προώθησε τον σερβικό εθνικισμό εις βάρος των υπολοίπων. Η Σλοβενία και η Κροατία αντέδρασαν και έγιναν ανεξάρτητες και ακολούθησε η Βοσνία, κάτι που

αρνήθηκε ο Μιλόσεβιτς και ξέσπασε πόλεμος. Στον πόλεμο αυτόν έγιναν φοβερές αγριότητες και καταγεγραμμένες εθνοκαθάρσεις πληθυσμών, με κυριότερη την σφαγή της Σεμπρένιτσα (στην οποία παρεμπιπτόντως συμμετείχαν και Έλληνες ορθόδοξοι παραστρατιωτικοί), κυρίως από τον “χασάπη” Μπλάντιτς αλλά και τον Κάρατζιτς. Παρόμοιο σκηνικό έγινε και στο Κοσουπόεδιο.

Το ΝΑΤΟ βομβάρδισε σημαντικές θέσεις στην Σερβία, για να πιέσει τους Σέρβους να σταματήσουν οι εθνοκαθάρσεις. **Δεν έκανε εισβολή στην χώρα**, δεν επέβαλε κυβέρνηση, ούτε είναι αυτό υπεύθυνο για την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας που είχε προηγηθεί. Τέλος σταμάτησε τους βομβαρδισμούς, μόνο όταν έφυγαν τα σερβικά στρατεύματα από το Κοσουπόεδιο.

Η προσπάθεια να συμψηφιστεί η δράση του με την επίθεση του Πούτιν είναι το καλύτερο ατυχής. Το ότι ο βομβαρδισμός έγινε χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ είναι ένα θέμα, από την άλλη η μόνη που έβαλε βέτο για τους βομβαρδισμούς ήταν η Ρωσία. Δηλαδή υπήρχε η βούληση της διεθνούς κοινότητας εκτός από τους Ρώσους και τους Κινέζους, άλλωστε είχε ήδη καταδικαστεί η Σερβία από όλους τους διεθνείς οργανισμούς και τον ΟΗΕ. Επίσης είναι πλέον σίγουρο ότι χρησιμοποιήθηκαν από το ΝΑΤΟ όπλα απεμπλουτισμένου ουρανίου, που θεωρείται ανήθικο, και λέγεται ότι έγιναν και βομβαρδισμοί αμάχων αλλά περιορισμένες και σε βαθμό που δεν δημιούργησαν πρόσφυγες. Το ενδιαφέρον είναι ότι δεν κατηγορήθηκε κανένας δυτικός για εγκλήματα πολέμου στην Σερβία και δεν έχει φθάσει στο σχετικό δικαστήριο καμία τέτοια αναφορά, ακόμα και αν έγιναν όπως ισχυρίζονται σήμερα πολλοί.

Το θέμα της Ουκρανίας

Η **Ουκρανία** είχε την ατυχία της διακυβέρνησης της για αρκετό διάστημα από τον Γιανουκόβιτς, που ενώ είχε υποσχεθεί ότι θα έκανε αίτηση για να μπει η Ουκρανία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, άλλαξε ξαφνικά τακτική και έκανε νοθεία στις εκλογές, ωθώντας έτσι τους Ουκρανούς στην πορτοκαλί επανάσταση και αργότερα με την άρνηση της ένταξης στην Ευρώπη την αντίδραση του Euromaidan. Ο Γιανουκόβιτς προσπάθησε ανεπιτυχώς να γίνει κάτι σαν τον Λευκορώσο Λουκασέγκο, προσπάθησε να δηλητηριάσει τον ηγέτη της αντιπολίτευσης, χρησιμοποίησε άγρια καταστολή κατά ειρηνικών διαδηλώσεων και τελικά όταν διαπίστωσε ότι δεν έλεγχε την κατάσταση, απέδρασε με ελικόπτερο στην Ρωσία. Τότε συνειδητοποίησε και ο Πούτιν ότι δεν θα μπορούσε

να ελέγξει την Ουκρανία και κατέλαβε την Κριμαία.

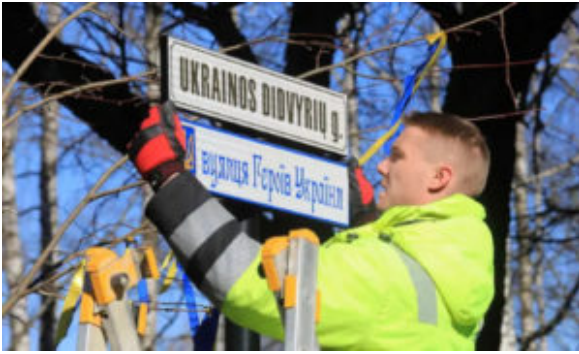
Έγινε “γενοκτονία” όπως ισχυρίζονται κάποιοι στην Ανατολική Ουκρανία από τους Ουκρανούς;

Όχι. Υπάρχουν 13 χιλιάδες θύματα, λιγότεροι άμαχοι (γύρω στις 3 χιλ.) που οφείλονται όμως και στους δύο αντιμαχόμενους.

Η δράση των Ρώσων αυτονομιστών στο Ντομπάς, με την βοήθεια ακραίων εθνικιστών της Ρωσίας που εστάλησαν για τον λόγο αυτό, είχαν ξεκινήσει από το 2014 τουλάχιστον. Ταυτόχρονα ο Πούτιν έδωσε σε όσους ρωσόφωνους της περιοχής ήθελαν ρωσική υπηκοότητα και διαβατήρια, για να έχει το επιχείρημα της επέμβασης για να σώσει Ρώσους πολίτες.

Εν ολίγοις η Ουκρανία βρέθηκε στην δύσκολη στιγμή να μην μπορεί να αποφασίσει την μοίρα της όπως τα άλλα γειτονικά της κράτη, και να πρέπει να υποταχθεί ξανά σε ένα καθεστώς παρόμοιο με τον Ψυχρό Πόλεμο και την θέση της σαν σοβιετική δημοκρατία, αφού ο υποψήφιος αφέντης της απείλησε όποια χώρα την βοηθήσει με τα πυρηνικά του.

Το χαρακτηριστικό που δείχνει το πως αισθάνονται οι λαοί οι πρώην πολιτικοί σκλάβοι της Ρωσίας που δεν ελέγχονται από αυτήν, το έδωσαν οι Πολωνοί. Όχι μόνο ανέλαβαν την εξυπηρέτηση εκατομμυρίων Ουκρανών προσφύγων, αλλά θέλησαν μέσω ΗΠΑ να δώσουν αεροπλάνα Μιγκ στην Ουκρανία για την αεράμυνα της . Οι χώρες της Βαλτικής επίσης έχουν κακή γνώση από την ρωσική επιβολή και μόλις ξεκίνησε η εισβολή, έλαβαν μέτρα κατά της ρώσικης προπαγάνδας, γνωρίζοντας ότι η Ρωσία μπορεί με τον ίδιο τρόπο να ενεργοποιήσει ρωσικές μειονότητες στα κράτη τους και να έρθει η σειρά τους, ενώ ήδη έχουν παραβιάσεις του εναέριου τους χώρου. Ζητούν δε επειγόντως περισσότερα στρατεύματα του NATO στις χώρες τους και είναι και αυτοί που ζητούν και τις περισσότερες και εντονότερες κυρώσεις στην Ρωσία.

Οι Λιθουανοί τρολάρουν τους Ρώσους αλλάζοντας το όνομα στον δρόμο της ρώσικης πρεσβείας, από “ουκρανικών υψιπέδων” σε “Ουκρανών Ηρώων”, κάτι παρόμοιο έκανε και η Αλβανία.

Άλλο ενδιαφέρον δείγμα του πως αισθάνονται οι γείτονες της Ρωσίας, είναι η παραδοσιακά αδιάφορη Σκανδιναβία. Αμέσως μετά την εισβολή, ο Πούτιν έκανε μια απρόκλητη και αδικαιολόγητη απειλή για την Σουηδία και την Φινλανδία, να μην τολμήσουν να μπουν στο ΝΑΤΟ γιατί θα το πληρώσουν ακριβά. Τόσο οι Σουηδοί όσο και οι Φινλανδοί σε μεγάλα ποσοστά τάχθηκαν υπέρ του ΝΑΤΟ και της βοήθειας στην Ουκρανία.

Όσοι λοιπόν μιλάνε για “ιμπεριαλιστική επέκταση” του ΝΑΤΟ ξεχνάνε την αυτοδιάθεση των λαών που όταν αυτοί έχουν αντιαμερικάνικες ή αντινατοϊκές θέσεις την έχουν σαν ψωμοτύρι, ενώ τώρα την ξεχνούν και αποδέχονται την ύπαρξη “ζωτικού χώρου” για μια εκκολαπτόμενη υπερδύναμη, ξεχνώντας ότι αυτό από μόνο του θέτει την ίδια την χώρα μας στην σφαίρα επιρροής ενός επιθετικού και αλαζόνα επίσης γείτονα. Τόση δουλικότητα στον κάθε ξένο ισχυρό από Έλληνες πολίτες είναι ύποπτη.

Τα περί προφορικής συμφωνίας μη επέκτασης του ΝΑΤΟ ανατολικά

Διαβάστε σχετικά εδώ

Είναι ενδιαφέρον ότι κινείται στα σοβαρά αυτή η χαζομάρα, γιατί περί χαζομάρας

πρόκειται. Ας πούμε ότι έχουμε δύο λαούς που κάνουν οι ηγέτες τους μία προφορική συμφωνία, ο ένας δημοκρατικός ο άλλος φασίστας, Εντάξει ο φασίστας δεν λογοδοτεί στην χώρα του, ο άλλος θα κάνει μια προφορική συμφωνία και αυτή θα ισχύει εσαεί σαν θέσφατο επειδή εκείνη την στιγμή εφορίας στην συνάντηση και στο ζεμπέκικο που ίσως χόρεψε ή το χαβιάρι που έφαγε είπε κάτι; Δεν θα πάει στην κυβέρνηση του να πάρει μια απόφαση εθνική; δεν θα πάει στο κοινοβούλιο, δεν θα υπογραφεί κάτι; Πόσο μάλιστα περισσότερο το NATO που είναι οργανισμός με αιρετούς υπεύθυνους και αποτελείται από πολλά κράτη τα οποία όλα υποχρεωτικά είναι δημοκρατικά και πρέπει να πάρουν μια κοινή απόφαση; Δεν υπάρχει λοιπόν στην διπλωματία προφορική συνθήκη.

Προφορικά μπορούμε να πούμε ότι θέλουμε με σκοπό να πείσουμε τον άλλον να υπογράψει κάτι, που μόνο τότε νομικά και ηθικά θα έχει μία ισχύ που και αυτό όπως είδαμε δεν είναι σίγουρο. Το «μου είπες σου είπα», δεν έχει σχέση με τις διακρατικές σχέσεις.

Δεν υπάρχει επίσης η δυνατότητα σε μια συμμαχία να αρνηθεί σε υποψήφιο την διάθεση για συμμετοχή ή και κανονική συμμετοχή, επειδή κάποιος τρίτος ενοχλείται. Μόνο οι ίδιες οι χώρες που συμμετέχουν μπορούν να φέρουν αντίρρηση με βέτο, όπως έγινε στο παρελθόν με το βέτο της Ελλάδας για τα Σκόπια. Η αντίδραση μιας χώρας να μπει μια γειτονική της σε μία ξένη συμμαχία, δείχνει αξ' αρχής μια επεκτατική πολιτική προς την χώρα αυτή και αποδεικνύει στην άλλη χώρα ότι καλά κάνει και ψάχνει άλλους συμμάχους για την άμυνά της.

Το εντυπωσιακό είναι ότι ενώ μιλάνε για παραβίαση προφορικής υποτιθέμενης υπόσχεσης του NATO, η ίδια η Ρωσία καταπάτησε το καταγεγραμμένο και υπογεγραμμένο από αυτήν σύμφωνο ακεραιότητας της Ουκρανίας της Συνθήκης της Βουδαπέστης (1994), με σκοπό να καταστρέψει η Ουκρανία τα πυρηνικά της όπλα, συνθήκη που παραβίασε από το 2014 η Ρωσία, με τους μισθοφόρους που έστειλε για να κάνει τα έκτροπα στην Ανατολική Ουκρανία, αλλά ακόμα χειρότερα, με την εισβολή στην Κριμαία και τρίτη φορά τώρα με την πλήρη εισβολή σε όλη τη χώρα.

Η περίπτωση της Κούβας

Μια άλλη δικαιολογία που αναφέρεται για να δείξει την ανάγκη ζωτικού χώρου είναι η κρίση των πυραύλων στην Κούβα. Εδώ υπάρχει επίσης διαφορά. Το

πρόβλημα των ΗΠΑ δεν ήταν η ίδια η Κούβα, αλλά οι διηπειρωτικοί πύραυλοι. Δεν την απασχολούσε ούτε το με ποιόν θα κάνει εμπόριο, συμμαχίες ή τι πολιτική θα ακολουθήσει ή καν τι πολίτευμα θα έχει η Κούβα σε αντίθεση με όσα αντίστοιχα θέλει ο Πούτιν για την Ουκρανία. Η Κούβα συνέχισε να είναι σύμμαχος και στην σφαίρα επιρροής της Μόσχας και είχε φυσικά ανεπηρέαστα τον ίδιο ηγέτη.

Υπήρξε είναι η αλήθεια έναν χρόνο νωρίτερα, η προσπάθεια από τις Η.Π.Α. να ανατραπεί ο Κάστρο με την αποτυχημένη επιχείρηση αντικαθεστωτικών στον Κόλπο των Χοίρων, αλλά δεν τα κατάφεραν και φυσικά μια κατάπτυστη ενέργεια μιας υπερδύναμης του παρελθόντος, δεν νομιμοποιεί κάποιον νταή να το παίξει με τον ίδιο τρόπο υπερδύναμη σήμερα.

Η περίπτωση της Κύπρου

Άλλη μία ατυχής σύγκριση. Η Κύπρος ατύχησε παρά την πάνδημη προσπάθειά της να αποκτήσει αρχικά την ελευθερία και μετά την ένωση με την Ελλάδα, να πέσει στα νύχια ενός εξουσιομανούς και λάτρη του τρίτου κόσμου παπά από την μία, και της ηλιθιότητας της χούντας που κυβερνούσε την Ελλάδα, με το σύνθημα Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών και μάλιστα της χειρότερης μετεξέλιξης της από την άλλη.

Η χούντα του Ιωαννίδη, θέλοντας αντίστοιχα με τον Πούτιν έναν εξωπραγματικό μεγαλοϊδεατισμό, δημιούργησε στην Κύπρο με ένα πραξικόπημα μια αντίστοιχη χούντα, που έδιωξε τον Μακάριο. Ο καλούμενος και “εθνάρχης” Μακάριος, μόλις έχασε την εξουσία, κάλεσε στην ουσία τις άλλες δύο εγγυήτριες δυνάμεις (Τουρκία και Η.Β.), να επέμβουν. Οι Τούρκοι που περίμεναν πάνοπλοι με μια ολόκληρη στρατιά και με έτοιμα τα αποβατικά τους επί δέκα χρόνια την ευκαιρία, αυτή τους ήρθε θεόσταλητη.

Οι συνθήκες της Ζυρίχης και του Λονδίνου προέβλεπαν :

Συνθήκη Εγγύησης μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας, Βρετανίας και Κύπρου. Με βάση τη συνθήκη αυτή καθεμιά από τις τρεις χώρες ή από κοινού θα μπορούσαν να επέμβουν στρατιωτικά, για να απομακρύνουν κάθε κίνδυνο που θα απειλούσε την ακεραιότητα του κράτους. (Αυτήν ακριβώς τη συνθήκη πρόβαλε η Τουρκία ως δικαιολογία για την εισβολή της στην Κύπρο στις 20 Ιουλίου 1974).

Στην ομιλία του ο Μακάριος στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ στις 19/7/1974 αναφέρει επί λέξη:

*Όπως ανέφερα ήδη, τα γεγονότα της Κύπρου δεν αποτελούν εσωτερική υπόθεση των Ελληνοκυπρίων. Αφορούν και **επηρεάζουν και τους τουρκοκυπρίους**. Το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας **αποτελεί εισβολή**, και οι συνέπειές του **πλήττουν ολόκληρο τον κυπριακό λαό, Έλληνες και Τούρκους** .*

Ολόκληρη η ομιλία του υπάρχει και εδώ αποθηκευμένη. Λίγες ώρες αργότερα ξεκίνησε η εισβολή των Τούρκων. Εδώ το χρονικό.

Υπάρχει μεγάλη φιλολογία ότι έγινε ενορχήστρωση από Άγγλους, Αμερικάνους είτε επισήμως είτε από συγκεκριμένα κέντρα κλπ και αρκετά στοιχεία μπορούν να βγουν από τον φάκελο της Κύπρου, που είναι αποθηκευμένος εδώ. Αυτό το ξεκαθάρισαμε στην αρχή. Πάντα η κάθε μεγάλη χώρα, ανάλογα με τα συμφέροντά της την δεδομένη στιγμή, προσπαθεί να διαμορφώσει καταστάσεις, αλλά πάντα θα υπάρχουν αυτοί οι ηγέτες που θα δέχονται ή μπορούν να αρνηθούν αυτή την καθοδήγηση και δυστυχώς σε μια χούντα ή ένα άλλο ολοκληρωτικό καθεστώς, η καθοδήγηση από ξένα κέντρα είναι ευκολότερη και ο έλεγχός τους από την κοινωνία δυσκολότερος. Δεν δημιουργούν μόνο οι Άγγλοι και οι Αμερικάνοι υπόγειες πιέσεις και ίντριγκες και δεν ενδίδουν οι πάντες σε αυτές.

Βροχή από ψευδείς ειδήσεις

Δεν θα επεκταθώ στα υπόλοιπα fake news που αναφέρονται όπως το “πόσο πολύ ναζί” είναι οι Ουκρανοί, το “πόσο λίγο ή καθόλου” η Ρώσοι, στο ότι οι ίδιοι οι Ουκρανοί “βομβαρδίζουν και σκοτώνουν” τα σπίτια και τα ίδια τα παιδιά τους και έχουν “ξεσπιτώσει” δέκα εκατομμύρια δικό τους κόσμο να γίνουν πρόσφυγες, ενώ “παρουσιάζουν ως θύματα ηθοποιούς” και ένα σωρό άλλες χαζομάρες που διακινούν πολλοί άκριτα από την πουτινική προπαγάνδα, άλλοι προφανώς συνειδητά και άλλοι ως χρήσιμοι ηλίθιοι. Στα ellinikahoaxes αν ψάξετε για την λέξη “Ουκρανία”, θα βρείτε δεκάδες τέτοια. Αυτό δεν σημαίνει ότι μαθαίνουμε τα πάντα σωστά, αλλά κάποια πράγματα ξεπερνούν και την φαντασία και στην πορεία ξεκαθαρίζει τι είναι αλήθεια και τι όχι πραγματικά.

Καλό θα ήταν όμως να δούμε όλες αυτές τις αιτιάσεις που κυκλοφορούν εδώ, μέσα στην συχνή τάση αυτοενοχοποίησης που μας διακατέχει, μέσα από την

δυνατότητα κριτικής που έχουμε στην Δύση. Μιας κριτικής που δυστυχώς εκλείπει από την άλλη μεριά βλέποντας και το τι γίνεται από την πλευρά της Ρωσίας που οι ελάχιστες σχετικά αντιδράσεις καταπνίγονται άμεσα.

Ρωσία

Η Ρωσία είχε μία μεσαιωνική κοινωνία τεραστίων αντιθέσεων που ελεγχόταν πάντα από δυνατούς ηγέτες, που στην προσπάθειά τους να ελέγξουν όλη αυτή την επικράτεια, ήσαν ιδιαίτερα συγκεντρωτικοί και σκληροί. Η ορθοδοξία που διαδόθηκε εκεί και με την βία, όταν οι ηγέτες της το αποφάσισαν για πολιτικούς λόγους, έφερε μια θεοκρατική διακυβέρνηση, με πολιτιστική σχέση με το Βυζάντιο, που χάθηκε φυσικά μετά την διάλυσή του. Έκτοτε το δόγμα που κυριαρχεί είναι αυτό της Νέας Ιερουσαλήμ ή της Τρίτης Ρώμης. Δηλαδή η Πρώτη Ρώμη είναι αυτή που κατελήφθη από τους βάρβαρους και αλλοιώθηκε, έχασε την πίστη της και διεφθάρη, η δεύτερη καταλήφθηκε από τους Τούρκους και δρα για τα συμφέροντά τους (αυτό είναι αληθές φυσικά) και έμεινε η Τρίτη, η Μόσχα, που έχει αναλάβει τον ρόλο να επανεκπολιτίσει τον κόσμο.

Τί προσέφερε η Ρωσία στην ανθρωπότητα; Προσέφερε μια εξαιρετική λογοτεχνία, χρήσιμη ίσως στο να την κατανοήσουμε σήμερα καλύτερα. Προσέφερε εξαιρετικά δείγματα στον κινηματογράφο, στον χορό και στην Τέχνη με την Ρώσικη Πρωτοπορία, όπως όμως αναφέρει συχνά ο συγγραφέας και μεταφραστής Δ. Τριανταφυλλίδης, ο μεγαλύτερος πολιτισμός της Ρωσίας δημιουργήθηκε στις “κατακόμβες της”. Βοήθησε σημαντικά στην κατατρόπωση του Χίτλερ, αλλά πάντα με την τεράστια οικονομική και στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ, κάτι που αποσιωπάται. Έφερε όμως πολύ πόνο με την προσπάθεια εξάπλωσης του κομμουνισμού στον κόσμο, μιας στην ουσία θρησκευτικής διεθνιστικής, αλλά που δούλευε πάντα για τα συμφέροντα του εθνικισμού της Ρωσίας.

Η ίδια η χώρα πέρασε απότομα από την δουλοπαροικία, μέσα από τον κομμουνισμό στην κολεκτιβοποίηση, αρχικά εθελοντικά και στην συνέχεια με το ζόρι, με αποκλειστικό σκοπό την γρήγορη εκβιομηχάνισή της. Το θετικό της ολοκληρωτικής της διακυβέρνησης αυτής ήταν η υποχρεωτική παιδεία που αναπτύχθηκε σε έναν πληθυσμό που ήταν τελείως αναλφάβητος, έφερε όμως οικονομικά προβλήματα που έφθασαν στο απροχώρητο το 1980 και η Ρωσία αναγκάστηκε να αλλάξει οικονομικό και τελικά και πολιτικό καθεστώς. Η εμπειρία έδειξε ότι τα αυταρχικά αυτά καθεστώτα για να οδεύσουν στην δημοκρατία,

περνούν από στάδια ολιγαρχίας και εκτεταμένης διαφθοράς. Αυτόσυνέβη και στην Ρωσία, δημιουργώντας τους νέους ολιγάρχες, που εκμεταλλευόμενοι τις υπάρχουσες υποδομές που αγόρασαν από το κράτος με αδιαφανείς διαδικασίες για ψίχουλα, έγιναν πάμπλουτοι και ταυτόχρονα διαμορφωτές της πολιτικής της. Ο Πούτιν είναι παιδί αλλά και διαμορφωτής αυτής της κατάστασης, που ενώ συμμαζέψε κάπως την οικονομία, στράφηκε έντονα στον εθνικισμό.

Σήμερα το 2022, η οικονομία της Ρωσίας είναι λίγο χειρότερη από της Ιταλίας . Αν κατάφερε όπως ελπίζει να προσαρτήσει το πλουσιότερο σε πηγές κομμάτι της ανατολικής Ουκρανίας, θεωρητικά θα πάει καλύτερα, αν και η ύπαρξη πρωτογενών πόρων δεν είναι από μόνη της η εγγύηση για καλύτερη οικονομία. Αλλά με τον πόλεμο που ξεκίνησε και την εξέλιξή του, θα αντιμετωπίσει ιδιαίτερα προβλήματα στο μέλλον.

Η εθνικιστική έξαρση, έχει σκοπό να μαντρώσει το εσωτερικό, από την μία και να ελέγξει όσο γίνεται περισσότερο από το εξωτερικό, ελπίζοντας με αυτόν τον τρόπο να ξαναγίνει υπερδύναμη και μεγάλος γεωπολιτικός παράγοντας. Αυτό είναι που θέλει ο Πούτιν και **η διάθεση των γειτόνων του να προστατευθούν σε αυτό από το ΝΑΤΟ είναι που τον ενοχλεί, παρά το ίδιο το ΝΑΤΟ.**

Τί θέλουν οι ίδιοι οι Ρώσοι; Γενικά σαν σύνολο είναι αδιάφοροι. Είχαν μάθει να είναι πάντα δούλοι, μετά υπήκοοι και σήμερα, θεωρητικά ελεύθεροι πολίτες, όσο σχεδόν ελεύθεροι ήσαν στην Γερμανία οι Γερμανοί επί Χίτλερ. Όλη τους η πληροφόρηση προέρχεται λόγω γλώσσας μόνο από την κυβερνητική προπαγάνδα, ενώ υπάρχει και επίσημη λογοκρισία. Οι ελάχιστες ανεξάρτητες φωνές που σε μεγάλο βαθμό αυτολογοκρινόντουσαν για να μην έχουν προβλήματα με την δικαιοσύνη σίγησαν και αυτές. Ο εθνικισμός τους συγκινεί σε κάποιο βαθμό όλο και πιο αυξανόμενο, αισθανόμενοι μια βαθιά ήττα μετά την περεστρόικα και την διάλυση της αυτοκρατορίας τους. Η Ευρώπη είναι για αυτούς τόσο κοντά όσο και μακριά ταυτόχρονα. Στην ουσία η Ρωσία πολιτισμικά, ετεροκαθορίζεται από την Ευρώπη, άλλοτε (λίγες φορές), σε εποικοδομητική επιρροή, αλλά συνήθως σε αντίστιξη με αυτήν και τώρα είμαστε στο ίδιο ακραίο σημείο με αυτό του Ψυχρού Πολέμου.

Ο Πατριάρχης της Μόσχας Κύριλλος, δήλωσε πρόσφατα ευθαρσώς την πολιτισμική διαφορά με την Δύση και τον λόγο εισβολής στην Ουκρανία, και αυτή είναι τα Gay Prade. Η Ρώσικη Εκκλησία ξεκάθαρο όργανο του εθνικισμού του Πούτιν, έχει αναλάβει τον ρόλο της αποκοίμισης και του πλήρους ελέγχου του

πληθυσμού, ενώ ο χριστιανοφασισμός επεκτείνεται με τις ανοχές του κράτους και όλα αυτά με στόχο να φέρει την αναγέννηση και την αναβάθμιση της Ευρώπης και καθοδήγηση της στον σωστό δρόμο, γιατί να μην ξεπέσει και αυτή στην διαφθορά και την σήψη που έχει ο υπόλοιπος κόσμος.

Η Ρωσία δεν έπαψε ποτέ, ακόμα και στην περίοδο μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση (ή πραξικόπημα όπως ίσως θα έπρεπε να λέγεται), την αυτοκρατορική τάση επέκτασης. Όπως είδαμε ήδη, αυτό το διαπίστωσαν σύντομα οι υπόλοιπες χώρες που βρέθηκαν από την συνθήκη της Γιάλτας στην ζώνη επιρροής της, με εκατομμύρια θύματα όταν αντέδρασαν στα ρώσικα τανκς, ή στις δοτές κυβερνήσεις που τους επιβλήθηκαν και με πολύ πόνο και κόπο. Η προσπάθεια δημοκρατικοποίησης που έγινε με τον Γιέλτσιν δεν απέδωσε, και με τον Πούτιν πλέον στρέφεται σταδιακά αλλά σταθερά στον εθνικοσοσιαλισμό. Όλοι οι σοβαροί πολιτικοί αντίπαλοι του Πούτιν, ή δηλητηριάστηκαν με πολώνιο, ή φυλακίστηκαν ή και τα δύο, πάντως πρακτικά δεν υπάρχει ουσιαστική αντιπολίτευση και ο δικτάτορας ελέγχει πλήρως το Συμβούλιο της Ομοσπονδίας όσο και την Κρατική Δούμα και έχει στο τσεπάκι του τους Ρώσους ολιγάρχες.

Ταυτόχρονα υποθάλλει εκατοντάδες εθνικιστικές και ναζιστικές οργανώσεις που δρουν ελεύθερα και πλήρως ανεμπόδιστα στην χώρα και ανά πάσα στιγμή δημιουργούν έκτροπα. Αυτά είναι το κόμμα LDPR, το “ κομμουνιστικό κόμμα ” που πλέον είναι εθνικοσοσιαλιστικό, η παραστρατιωτική οργάνωση Wagner Group, και διάφορες αντίστοιχε οργανώσεις όπως DPNI, Night Wolves, National Uinity, RIM, ultra-nationalist Eurasia Party, Pamyat, Mladorossi και ένα σωρό άλλες. Αρκετές από αυτές έδρασαν και στην ανατολική Ουκρανία για να δημιουργήσουν και να συντηρήσουν τον εμφύλιο.

Ενδιαφέρον έχει η φιλοσοφία του Πούτιν και των ολιγαρχών που πλασάρεται και στο ποίμνιο και που προέρχεται από τον Αλεξάντερ Ντούγκιν.

“ Eurasianism, a sulphurous combination of ideas drawn from metaphysics, symbolism, esoterism and racism. It has deep roots in Dugin’s bizarre ethnocentric view of History where Russia is placed at the center and the West in the periphery. Western liberalism is roundly rejected and the Russian people are elevated to the status of masters of the continent: Dugin argues they appeared at the dawn of Time and predate all other people. That is why they deserve to govern every other people on the Eurasian continent.”

Εν ολίγοις ο Ευρασιανισμός είναι μια μεταφυσική, εθνοκεντρική και ρατσιστική άποψη του Ντούγκιν, όπου ο ρωσικός λαός ανυψώνεται σε βάρος του φιλελευθερισμού και κυβερνά όλη την Ευρασία. Παρακάτω αναφέρει ότι πρέπει να υπάρχει μόνο μία συλλογική ταυτότητα, παρά ένα σύνολο από διαφορετικές. Δηλαδή μιλάμε για φασιστική και ιμπεριαλιστική ιδεολογία. Το κείμενο στην αγγλική εδώ, δέστε σχετικά και εδώ.

Αλλά ακόμα περισσότερο αυτό που αποδεικνύει ότι η θεωρία περί επέκτασης του NATO είναι μια εύκολη, βολική αλλά άστοχη θεωρία, είναι τα ίδια τα λόγια του Πούτιν για το πως βλέπει την Ρωσία και τις γειτονικές χώρες. αποκάλεσε τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης τη μεγαλύτερη γεωπολιτική καταστροφή του περασμένου αιώνα, θεωρεί τους Ρώσους, τους Ουκρανούς, και τους Λευκορώσους έναν λαό που ανήκει στο ιστορικό ρωσικό έθνος και φαίνεται να πλασάρεται σαν αυτός που έχει την υποχρέωση να επανεγκαθιδρύσει την κραταιά Σοβιετική Ένωση σύμφωνα και με την προαναφερθείσα θεωρία. Άρα η διάθεση της Ουκρανίας να μπει στο NATO, είναι εμπόδιο στην επέκτασή του και όλα τα υπόλοιπα είναι προφάσεις.

Την απειλή ότι η Ουκρανία θα πάψει να υπάρχει σαν κράτος την έκανε ο Πούτιν και αμέσως μετά την εισβολή. Ταυτόχρονα με την εισβολή εξαπέλυσε απειλές για την Πολωνία, την Σουηδία και την Φινλανδία, απειλή που είχε διατυπώσει και στο παρελθόν και για τις υπόλοιπες, ενώ πρώτος αυτός μετά την εγκαθίδρυση του ψυχρού πολέμου, μίλησε ότι αν θυμώσει πολύ έχει και πυρηνικά όπλα, απειλώντας όποια χώρα θα αντιδράσει στα σχέδιά του, ενώ επαναφέρει συχνά την απειλή χρήσης πυρηνικών όπλων μονομερώς, απειλώντας ευθέως όλη την ανθρωπότητα, ότι αν δεν γίνει το δικό του θα την πληρώσουμε όλοι. Τι πιο στυγνό και ολοκληρωτικό από αυτό; τι πιο ιμπεριαλιστικό;

Ο ιμπεριαλισμός της Ρωσίας, εμφανίζεται, εκτός από τα προαναφερθέντα, δηλαδή τον κυβερνοπόλεμο και την προσπάθεια επηρεασμού εκλογικών διαδικασιών στην Δύση, εκτός από την πριμοδότηση ακραίων και ναζιστικών μορφωμάτων ή ευρωσκεπτιστικών ρευμάτων, και εκτός από την δράση της κατά της Ουκρανίας, εμφανίζεται και με την επέμβαση στην Συρία στηρίζοντας το γνωστό αυταρχικό καθεστώς, τους πολέμους στο Αφγανιστάν, Γεωργία και Τσετσενία, παρεμβάσεις στην Λιβύη και την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, στήριξη σε όλα τα αυταρχικά καθεστώτα του πλανήτη όπως η Βόρεια Κορέα, αλλά και συνεχείς παραβιάσεις στον εναέριο χώρο και στα νερά της Βαλτικής (όπως δηλαδή κάνει η Τουρκία στο Αιγαίο), προκαλώντας συνέχεια τις χώρες της Βαλτικής που ορέγεται να τις

καταπιεί.

Μιλάμε συνέχεια για τον ιμπεριαλισμό του NATO χωρίς το ίδιο το NATO να έχει κάνει καμία εισβολή. Ας δούμε λίγο και τον εκπεφρασμένο ρώσικο ιμπεριαλισμό με κανονικές εισβολές και πραξικοπήματα τα τελευταία 85 χρόνια.

Φινλανδία 1939,

Πολωνία 1939,

Αν. Γερμανία 1953,

Ουγγαρία 1956,

Τσεχοσλοβακία 1968,

Αφγανιστάν 1979,

Υπερδνειστερία 1990,

Τσετσενία 1994,

Γεωργία 2008,

Συρία 2012,

Κριμαία 2014,

Ουκρανία 2022.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε ότι το NATO, επεκτείνεται αργά και φυσιολογικά λόγω της αίγλης που παρέχει η ασφάλεια των ανοικτών δημοκρατικών κοινωνιών και κυρίως η απειλή του εθνικισμού της Ρωσίας. Ο Πούτιν μέσα στον μεγαλοϊδεατισμό του, βλέπει το NATO εχθρικά γιατί η αίγλη του χαλάει τα σχέδια της Μεγάλης Ρωσίας, αφού θέλει να επεκταθεί με το ζόρι σε όλες τις χώρες που η Ρωσία είχε κάποτε λόγο. Ο μόνος ιμπεριαλισμός εδώ είναι του Πούτιν.

Οι αγαθές σχέσεις της Ελλάδας με την Ρωσία

Οι σχέσεις των δύο χωρών δεν είναι και οι καλύτερες.

Το μόνο πραγματικά θετικό που έκανε η Ρωσία για την Ελλάδα ήταν η υπογραφή της συνθήκης του Λονδίνου, η οποία ήταν η συμβολαιογραφική πράξη της γέννησης της νεότερης Ελλάδας, (κάτι που δεν το ήθελε έτσι ακριβώς αρχικά), μαζί με την Αγγλία και την Γαλλία. Στο Ναβαρίνο, επίσης βοήθησε, αλλά αναγκαστικά και μπήκε στην μάχη τελευταία από όλους. Στα θετικά μπορεί να μπει και η συνθήκη του Κιουτσούκ Καϊναρτζή, που βοήθησε εμμέσως τους Ρωμιούς πλοιοκτήτες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας να αναπτυχθούν και να πλουτίσουν.

Τα υπόλοιπα συμβάντα είναι αρνητικά κυρίως για την χώρα μας.

- Το 1770 έχουμε τα Ορλωφικά για τα συμφέροντα της Μ. Αικατερίνης που έφεραν την καταστροφή της Πελοποννήσου. Τότε δεν υπήρχε ο όρος εθνοκάθαρση. Από τότε με μέσο την ορθοδοξία και όπλο την κατασκευή των “προφητειών” του Αγαθάγγελου, ξεκίνησε η ιδεοληψία για το “ξανθόν γένος” που θα μας προστατέψει, και οι αμόρφωτοι το πιστεύουν ακόμα παρά τις καταστροφές που έχει φέρει αυτή η θεώρηση.
- Το 1778 οι Έλληνες κάτοικοι της Κριμαίας, με απόφαση της Μ. Αικατερίνης αναγκάστηκαν να εκπατριστούν και να μετακινηθούν βορειότερα στην Αζοφική .
- Η Φιλική Εταιρεία που δημιουργήθηκε στην Οδησό, χρησιμοποίησε την ιδεοληψία περί ξανθού γένους για να υπονοήσει ότι η Ρωσία ήταν πίσω από την οργάνωση, μόνο που η Ρωσία αρνήθηκε να βοηθήσει την Επανάσταση και τον Αλέξανδρο Υψηλάντη αρχηγό της Φιλικής Εταιρείας, όταν τον κυνηγούσαν οι Τούρκοι, αντίθετα επέτρεψε στους Οθωμανούς να μπουκ στην Μολδοβλαχία και να καταστρέψουν την ελληνική επανάσταση στο μέρος εκείνο.
- Υπάρχουν ενδείξεις ότι έμπλεξαν τον κατάλληλο παπά (τον Γερμανό Καραβαγγέλη μητροπολίτη Αμασειάς), να ξεσηκώσει τους ομογενείς του δυτικού Πόντου (Σαμψούντα) σε κρυφή αρχικά και αργότερα φανερή

αντιτουρκική δράση, για να αδυνατίσουν τους Τούρκους κατά τον ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1916, οδηγώντας τους τελικά στην “γενοκτονία των Ποντίων” από τους Τούρκους. (Ο ανατολικός Πόντος (Τραπεζούντα) που ήταν και το θέατρο των μαχών δεν συμμετείχε στον ξεσηκωμό (μητροπολίτης Χρύσανθος) και φυσικά δεν επηρεάστηκε από τους Τούρκους και εκεί έχει γίνει όλη η διαμάχη με τους ιστορικούς για το αν ο όρος γενοκτονία ή εθνοκάθαρση είναι ο πλέον σωστός).

- Το 1917 ελληνικό εκστρατευτικό σώμα με την υποκίνηση της Γαλλίας έφθασε στην Κριμαία και πολέμησε για την Ουκρανία και κατά των Μπολσεβίκων με αρκετές απώλειες.
- Το 1922 η Ρωσία προμήθευσε με απίστευτες ποσότητες χρημάτων, χρυσού και όπλων την κυβέρνηση του Κεμάλ, ώστε να αντεπεξέλθει στην ελληνική εισβολή, βοηθώντας τελικά να γίνει η Μικρασιατική Καταστροφή, κάτι που επικροτεί ακόμα και τώρα στην Τουρκία. (Το γιατί αφού ήδη είχαμε εξασφαλίσει την Σμύρνη προχωρήσαμε στα βάθη της Τουρκίας για να καταλάβουμε την... Άγκυρα είναι ένα άλλο θέμα).
- Κυνήγησε τους Έλληνες της Αζοφικής και της Νότιας Ρωσίας το 1937 και τους έδιωξε από τις εστίες τους, στα βάθη της Ασίας κατά την Μεγάλη Εκκαθάριση, οδηγώντας πολλούς σε κακουχίες και τον θάνατο, επί Στάλιν.
- Το 1961 απείλησε τη χώρα μας αν δεν αποχωρήσει από το ΝΑΤΟ με πυρηνικό ολοκαύτωμα.
- Είχε αναγνωρίσει πρώτη από όλους, το κράτος των Σκοπίων με το συνταγματικό του όνομα, πολύ πριν την συμφωνία των Πρεσπών. Ενώ αντίθετα υποστηρίζει έκτοτε όλες τις σχετικές οργανώσεις που αντιτίθενται τώρα στην συμφωνία των Πρεσπών. Για το γεγονός αυτό απελάθηκαν και δύο Ρώσοι διπλωμάτες το 2018.
- Δεν πίεσε ποτέ την Τουρκία στο θέμα της εισβολής της στην Κύπρο, αντίθετα την βοηθάει οικονομικά και στρατιωτικά, ενώ τώρα της κατασκευάζει πυρηνικό σταθμό στο Ακκουγιού στην Αττάλεια.

Μια σχετικά διευρυμένη λίστα βρίσκεται εδώ.

Αν και η Μόσχα χρησιμοποιεί την ορθοδοξία όποτε και όταν την βολεύει, ποτέ δεν

έδειξε ιδιαίτερη συμπάθεια για την χώρα μας, σε αντίθεση με τους εδώ πουτινιστές, που ομνύουν στο όνομά της “ομόδοξης” Ρωσίας και κάποιοι τελείως καμμένοι, ή τελείως πράκτορες, περιμένουν να μας δώσει την Κων/πολη.

Ο Πούτιν επικαλείται την Ορθοδοξία με κάθε ευκαιρία, ενώ η Ρωσική Εκκλησία προσπαθεί να διεισδύσει και να χειραγωγήσει την ελληνική και την κυπριακή και μέσω αυτών την κοινωνία και κυρίως εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Παράλληλα, προωθώντας τη ρωσοφιλία και τη λαγνεία για τον Πούτιν ως «μεγάλου ηγέτη», επιχειρεί να οικοδομήσει ένα αντιευρωπαϊκό και αντιδυτικό κλίμα, διακυβεύοντας τον προσανατολισμό των δύο χωρών.

Πλάι στην Ορθοδοξία, οι ρωσικές αρχές και οι συνεργάτες τους «πωλούν» ένα κίβδηλο ιστορικό αφήγημα, το οποίο στην μεν Ελλάδα προπαγανδίζει τον δήθεν καθοριστικό ρόλο των Ρώσων στην απελευθέρωση των ελληνικών εδαφών, στην δε Κύπρο διατείνεται πως η ΕΣΣΔ και η Ρωσία στήριξαν πάντοτε την ελληνοκυπριακή πλευρά στο Κυπριακό. Συμπληρωματική όλων αυτών η δημιουργία ενός σημαντικού ρωσόφιλου χώρου στο ελληνόφωνο διαδίκτυο, όπου συνεργάτες των Ρώσων, αυτόκλητοι αλλά και αμειβόμενοι, προπαγανδίζουν τις ρωσικές θέσεις, την εικόνα του Πούτιν, θεωρίες συνωμοσίας και σαχλές «προφητείες» γερόντων.

Μανώλης Καλατζής, *Η ορθοδοξία ως όχημα εξωτερικής πολιτικής της Μόσχας* .

Το εξωφρενικό είναι ότι η πρεσβεία της Ρωσίας στην χώρα μας, ξεφεύγοντας από κάθε διπλωματική δεοντολογία, απειλεί την χώρα μας και τους Έλληνες, ενώ μας υποδεικνύει από που θα πρέπει να ενημερωνόμαστε.

Σε τί κόσμο θέλουμε να ζήσουμε;

Ερχόμαστε λοιπόν στο τελικό ερώτημα που έχει τεράστια σημασία, εν όψη του επόμενου πολέμου που δρομολογείται από την αδιαλλαξία του Πούτιν αλλά και των απειλών από τα ανατολικά μας που ποτέ δεν έπαψαν, και ως γνωστόν στο τέλος κατά κανόνα, οι δικτάτορες συνασπίζονται:

Έχει σημασία για την κοινωνία μας και για εμάς τους ίδιους, η ύπαρξη της δημοκρατίας, η ύπαρξη μιας φιλελεύθερης κοινωνίας που η έκφραση, η επικοινωνία και η μετακίνηση είναι ελεύθερες, που υπάρχουν αρκετοί θεσμοί που

να αποκλείουν τον ολοκληρωτισμό και ανώμαλες καταστάσεις;

Σε τί κόσμο τελικά θέλουμε να ζήσουμε; σε ένα ελεύθερο και δημοκρατικό ή σε ένα ελεγχόμενο από ολοκληρωτικά κέντρα εξόφθαλμων εθνικισμών;

Θέλουμε έναν κόσμο που να αποτελείται από τέτοιες κοινωνίες που κάνουν τις συγκρούσεις λιγότερες, και δυσκολότερες; αυτές που προτείνουν τις εμπορικές και πολιτιστικές ανταλλαγές σαν μέσω ισχύος ή προτιμάμε έναν κόσμο γεμάτο δικτάτορες, ολοκληρωτισμούς και έντονους εθνικισμούς που θα μετράει η στρατιωτική ισχύς του κάθε υπερφίαλου στρατοκράτη;

Γιατί σε αυτή την περίπτωση επικρατεί μόνο το δίκαιο του ισχυρού, εκεί έχει λόγο ο “ζωτικός χώρος” που πρωτοανέφερε ο Χίτλερ, εκεί η δημοκρατία και η αυτοδιάθεση των λαών δεν έχουν καμία αξία. Αν αναφερόμαστε σε αυτοδιάθεση μόνο όταν ένας λαός πιέζεται φανερά ή κρυφά από τους “κακούς” δυτικούς που έχουν δημοκρατική συνείδηση, και όχι από έναν εγνωσμένο δικτάτορα, τότε έχουμε πρόβλημα.

Όπως σε μία δημοκρατία δεν θέλουμε να έχει κάποιος υπερεξουσίες και να καταπατεί τους νόμους επιβάλλοντας ολοκληρωτισμό, έτσι και στην κοινωνία των εθνών δεν θέλουμε να υπάρχουν υπερφίαλοι ηγέτες που θα επιβάλουν την μοίρα λαών κατά την θέλησή τους.

Η εναλλαγή στην εξουσία, η ελευθεροτυπία και ελεύθερη έκφραση, η κοινωνική και πολιτική ελευθερία, είναι τα βασικά αγαθά που αξίζουν σε μια κοινωνία που θέλει να λέγεται ευτυχισμένη. Για αυτή την κοινωνία αξίζει να παλέψουμε και όχι να την υποσκάπτουμε προς χάριν τέτοιων ηγεμονίσκων.

Όσοι υπερ-εθνικόφρονες ή αριστεροί διεθνιστές ορέγονται το καθεστώς του Πούτιν, ας ξαναθυμηθούν ότι ο κύριος και πρώτος υπεύθυνος για την Κυπριακή Τραγωδία ήταν ο δικτάτορας Ιωαννίδης και αυτός παιδί της χούντας των συνταγματαρχών.

Δυστυχώς σε ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, σπάνια υπάρχει σωστός ηγέτης. Σε ένα δημοκρατικό επίσης, αλλά η δημοκρατία μπορεί να εξομαλύνει τις αντιθέσεις και η κυβέρνηση να είναι πολύ πιο αντιπροσωπευτική στην βούληση του λαού ακόμα και αν είναι άλλη από αυτή που θέλει ο κάθε ένας μας, ενώ υπάρχει και κάποιου είδους λογοδοσία και ελέγχου.

Τελικά όπως απέδειξε η σθεναρή παλλαϊκή άμυνα των Ουκρανών, η κυρίαρχη αξία στον άνθρωπο και στις κοινωνίες, είναι η ελευθερία, ακόμα σημαντικότερη από την ζωή την ίδια. Το χρέος λοιπόν των πολιτών είναι η ενδυνάμωση της δημοκρατίας και η αποδυνάμωση του ολοκληρωτισμού.

Εικόνα:

Από το <https://bit.ly/3Nt370s>.

Ένα από τα μνημεία για το holodomor, τον μεγάλο λιμό που θέρισε κυρίως τους Ουκρανούς με εντολές του Στάλιν, που βρίσκεται στο Κίεβο, στο National Museum of the Holodomor Genocide, το Bitter Memory of Childhood κατασκευασμένο από τους Mykola Obreziuk και Petro Drozdivskyi.

Το άγαλμα βανδαλίστηκε από φιλορώσους στις 22 Αυγ 2020 και ξανατοποθετήθηκε

Λεπτομέρειες του έργου μπορείτε να δείτε στο <https://bit.ly/36Tykc4>.

Video:

Συζήτηση 2ω και 22' οργανωμένη από τις εκδόσεις "Επίκεντρο" και το Βιβλιοπωλείο "Επί Λέξει", στο δοκίμιο του Χρήστου Κεφαλή, *Από τον Οκτώβρη στον Στάλιν* με μία εξαιρετική συζήτηση για την σύγχρονη και παλαιότερη Ρωσία. Συμμετέχουν εκτός από τον εκδότη, οι Βλάσης Αγτζίδης ιστορικός, Ελεωνόρα Ορφανίδου δημοσιογράφος, Δημήτρης Τριανταφυλλίδης δημοσιογράφος-συγγραφέας, Χρήστος Κεφαλής ο συγγραφέας του βιβλίου.

<https://www.youtube.com/watch?v=p9isxl64xeQ>

Φιλίστωρ